

Ara és l'hora segadors!

Ara és l'hora, segadors! Ara és l'hora d'estar alerta, ja que ha arribat un altre juny...! Un juny nefast en que l'Estat espanyol –o, si es prefereix, aquesta Espanya que mai no ha volgut escoltar la veu d'un (teòric) fill seu que li parla en llengua no castellana; aquesta Espanya “*de charanga y pandereta*”, que “*ora y bosteza*”, que “*ora y embiste*”– ens ha confirmat que no ens vol, que no ens vol com som sinó com ella voldria que fóssim, que ens rebutja i ens situa en una permanent situació de submissió i de vassallatge. Aquesta Espanya política i judicial que ens humilia i ens degrada. Aquesta Espanya arrogant irresponsable i marcial, autista i hermètica, unitarista i monolítica, democràticament antidemocràtica, del garrot vil i la dextra judicial... Aquesta Espanya hereva de la “*Castilla miserable, desprecia cuanto ignora*”...

Ara és l'hora, segadors! Ara és l'hora d'esmolard ben bé els nostres ideals –les eines i la falç, deixem-les: brandim com sempre la força de la raó, per més que ells puguin esgrimir la raó de la força! – de posar-nos dempeus per darrera vegada i “que se senti la veu de tots, solemnement i clara. Crídem qui som i que tothom ho escolti. (...) i via fora!, que tot està per fer i tot és possible.” Diguem, tots junts, com una sola veu, el que som i, sobretot, el que volem ésser!

Ara és l'hora, segadors! Ara és l'hora en que convé que seguem cadenes! Que seguem amb convicció les feixugues i engavanyadores cadenes que ens converteixen en súbdits d'aquesta gent tan ufana i tan superba que pretenen asfixiar-nos, aigualir-nos i desnaturalitzar-nos. D'aquesta gent tan descortesa, provinciana i curta de mires que entén la pluralitat i la diferència com un estigma, com una màcula inadmissible, en comptes de valorar-la com un enriquiment impagable. Que s'entesten fins a harmonitzar i uniformitzar el nostre sentiment de pertinença a una nació –quan no una pàtria i màtria alhora– amb arrels històriques mil·lenàries...!

Ara és l'hora, segadors! Ara és l'hora de defensar amb fermesa tot allò que és nostre, nostre i només nostre, tot allò que hem estat, som i volem ésser: la terra, la llengua, els costums, la gent, els sentiments, el diàleg, la pau, l'esperit de concòrdia... De defensar-nos de la incúria, il·legitimitat, inflexibilitat i ceguesa democràtica del servil, partidista, desacreditat i caducat Tribunal (In)Constitucional espanyol...!

Ara és l'hora, segadors! Ara és l'hora, catalans i catalanes! Ara és l'hora d'exercitar l'únic dret democràtic de veritat, aquell que ningú no ens podrà mai negar: el de decidir, amb la veu dels vots, el que volem ésser! L'hora de dir “prou!”. L'hora d'avançar plegats i al mateix pas, alliberant-nos dels dubtes i els temors, sense fissures ni personalismes. De recobrar la parla i els versos de Joan Maragall i dir “Adéu, Espanya!” Adéu, Espanya, adéu: ha arribat l'hora de desplegar les ales i de volar tots sols per un nou oceà de llibertat, lluny de la teva eterna, inguarible, tirania!

Adéu, Espanya, adéu! Ens has estripat per darrera vegada el teixit de somnis que infla els anhels de les nostres veles!

dimarts, 29 de juny del mmx

© Cesc Serrahima 2010

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

